

V tork, četrtek in soboto
izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom za vsa leta 8 gl. — k.
za pol leta . . . 4 . . .
za črti leta . . . 2 . . . 20 . . .

Po pošti:

Za vsa leta 10 gl. — k.
za pol leta . . . 5 . . .
za črti leta . . . 2 . . . 60 . . .

Vrednisto in opravnistvo
je na stolnem trgu (bon-
plat) hišna št. 184.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniła:

Za navadno dvestopno
vrsto se plačuje
6 kr., če se nalaga klad,
5 kr., če se tiska škral,
4 kr., če se tiska škral
veče pismenko se placu-
jejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati
kolek (štempelj) za 30 k.

Rokopisi se ne vračajo,
dopisi naj se blagovajno
frankujejo.

Št. 30.

V Mariboru 11. junija 1868.

Tečaj I.

Učimo se od Čeho-Slovanov!

I.

„Vi ste prave opice Čehov“ pisal mi je nedavno nekdaš sloveč slovensk rodoljub, ki pa zdaj hodi po potih za naš narod pogubnih in si prizadeva še tudi svoje rojake spraviti na to krivo stežo. To oponašanje se mi je že takrat, ko še nisem iz samo-vida poznal česke dežele, smešno zdelo od moža, kateri bi vendar moral biti dobro podučen v vseh slovanskih razmerah in bi moral torej tudi poznati čudoviten napredek česko-slovanskega naroda, napredek, kakoršnega v tako kratkih letih in po tako strašnem pobitju ne nahajamo pri nobenem narodu niti starejih, niti no-vejših časov. Zdaj pa, ko sem priložnost imel, popotovati po česki zemlji in videti česki narod ne le pri veselica na javnem trgu, ampak pri delu v njegovi hiši, v domačem kraju, zdaj sem se pre-pričal, da mi žalibog nismo opice Čehov, in da bi nam ne bilo ne na škodo in ne v sramoto v vsakem oziru posnemati vrle naše severne brate. Še celó g. oponašatelj bi svetoval, naj bi se, namesto da svoj dragi čas trati z nerodovito pohvalo še nerodo-vitnejšega §. 19, raje malo ogledaval po česki deželi, in mi bi njemu gotovo ne očitati, ko bi hotel posnemati česke voditelje v njih značajnosti, v doslednosti njihovih činov in si prizadeval slu-žiti narodu ne gledé na svoje lastno mnenje in osebo, ampak le na želje in zahteve izrečene od naroda.

Le posnemajmo Čehe na polji, v hiši, v delavnici, v šoli, na javnem trgu; posnemajmo jih v delavnosti, zmernosti, svobodo- in rodoljubji, v duhu enovoljnosti in asociacije, v značajnosti in pogumnosti; delajmo, kakor oni delajo, in v malo letih se bo pokazal najobilniši plod našega truda. Tudi Čehi niso na en dan postali to, kar so zdaj. Ko sem českuemu prvaku, slavnemu g. dr. R. izrekel svoje čudenje o velikanskem napredku naroda njegovega, odgovoril mi je: „Res, lahko smo veseli današnjega dneva (bilo je na dan položaja temeljnega kam-nja narodnemu gledišču), kateri je prekosil vse, kar smo sami pri-čakovali od svojega ljudstva. Pa nikar ne mislite, da je vse to postalo čez noč; štirideset let že delamo neprenehljivo, vsak po vseh svojih močéh. In ko mine današnji dan, se ne bomo vsedli in mirno počivali na lavorovih vencih, ampak še z večim veseljem in večjo energijo se trudili in borili za povzdigo naroda in domovine“. Štiridesetletno neutrudljivo delovanje rodolju-bov je torej rešilo česki narod pogube in vtopljenja v nemškem morji, in ga povzdignilo na sedajno stopnjo blagostanja in narodne zavesti, katero vsi občudujemo,

Česki voditelji so tekoj v začetku sprevidili, da samo z gojenjem narodne ideje pri malo omikanem, v siromaštvu zdi-hajočem ljudstvu nič ne bodo opravili. Nastopili so torej praktično pot, ter pred vsem se lotili gmotnih (materijalnih) vprašanj. Vso

svojo pozornost so obračali na kmetijstvo in obrtnijstvo. Posebno kmete so po teoretičnih spisih in praktičnih dokazih v izglednih gospodarstvih, po shodih v okrajnih gospodarstvenih zborih itd. napeljevali na umno kmetovanje, po ustanovljenih kmetijskih založnah, pa jim pokazali pot vzajemne pomoči in jih tako rešili iz lakomnih rok židovskih in nemških kapitalistov. Zato se pa tudi česko kmetijstvo odlikuje in lahko meri s holandskim in anglejskim, ktere še prekosi v marsikterem oziru.

Kakor na Českem, je tudi pri nas na Slovenskem kme-tijstvo najglavniši faktor in podlaga vsemu narodnemu razvitku. To je sprevidel naš voditelj g. dr. J. Bleiweis že pred 26 leti, in pot, katero je on nastopil, je bila edino praktična, rešiti naše ljud-stvo poptujčevanja in ga povzdigovati iz revščine in nevednosti do blagostanja in zavednosti. Pokazal se je v poslednjih letih že povsod veseli napredek; tega pa nihče ne more tirjati, da bi mi po 26 letih že bili na tej stopnji, do ktere so Čehi dospeli še le po več ko 40 letih. Če torej v izgled postavim svojim rojakom bratovski česko-slovanski narod, to le storim, da dokažem na živem izgledu, koliko tudi mi še lahko dosežemo v kratkih letih, samo da smo še delavniši, še bolj složni in ener-gični, kakor dozdam. Podlago imamo že precej zanesljivo; pod-uk slovenskemu kmetu namenjenih časnikov in knjig ni padel na nerodovita tla. Ljudstvo se je začelo dramiti, rado se podučuje in se poprijema novega, ko le spozna, da je res dobro in koristno. Na tej podlagi zdaj lahko naprej zidamo naš narodni dom, le da še vzbujamo na kmetih in v mestih duh asociacije in soli-darnosti. In tudi to se bo dalo doseči po sredstvih, katerih so se posluževali Čehi. O tem pa pozneje.

Kar sem najbolj občudoval na Českem, je neutrudljiva de-lavnost in vseskozna zmernost celega ljudstva. Na Českem težko najdeš lenobnega postopača. Vsak, naj si bo kmet ali meš-čan, prost delavec, rokodelce ali dijak, vsak opravlja z največo marljivostjo svoja opravila. Ogleduj se po deželi in našel boš kmetije v najlepšem redu, zemljo sploh dobro obdelano, živino lepo rejeno, sadovnike in hmelnice po vrsti sajene najobilnejšega sadu donašajoče. Hodi po mestu in zdelo se ti bo veliko mrav-ljišče, v katerem se vsak občan trudi in dela, da povzdiguje svoje in občno blagostanje. Tam ni te slabe navade, katero nahajamo tu pa tam v naših slovenskih mesticah in trgih, da bi obrtniki po pol dneva po krčmah in kavarnah se pomikali in tratili svoj čas in denar. Po dnevi delo, zvečer pa hajd na eno ali dve uri v „meščansko besedo“ (čitalnico), katero ima vsako mestice, vsak trg in še celo marsikoj vas. Čitajte časopise in medusobno se pogovarjate se podučuje meščan in se izuri v vseh političnih vprašanjih, da se potem ne da vjeti in odvrčati od pravega pota s kakimi puhlimi frazami. Česki meščan se čuti in obnaša kot zvesti sin svojega naroda, on ne zaničuje kmeta, češ,

Listek.

Na Dunaji, 7. junija.

Večkrat sem že bral in slišal, da se Slovenci domá čudite, kako je to, da naši peslanci na Dunaji v rajhsratu sedé in neté domu, da ne razumete njihovega ravnanja itd. V tem časopisu je ondan nekdo djal, da je resnico povedati dolžnost, uljudnost pa ni dolžnost. Zato mi dovolite, da sem tudi jaz vam nasproti neuljuden in vam očitam, da ste nevedni v tej stvari: Kako prijetno je namreč v rajhsratu na Dunaji. Vsaj meni se je tako zdelo, da zbornikom tu lahko dopade, da malo manjka, da ne reko v svojej blaženosti: „Gospod Beust, dajmo tu šotore postaviti, tebi enega, Mojzesu enega in Eliju enega, zakaj tukaj je dobro biti; dajmo sentimentalno in patetično o svobodi govoriti, ktere ni, in če je kaj, ne sme biti za vse; dajmo ktero slovensko višo šolo že naprej zasmehniti, predno jo reveži v mislih imajo, saj njihovih mož nobeden ne bo črnil besedice zoper, kajti prijetno jim je med nami; dajmo v časi malo poropotati zoper Rusa, ki ima „nihilizem“ na zastavi za-pisan in je bojé soroden tistim ljudém v Avstriji, ki se z nami vred predrz-nejo svobodo tirjati in neté sladkega jarma matere Germanije“.

Té dni sem se bil spustil enkrat po mestnem tlaku proti „škotskim vra-tom“. Vleklo me je ogledati čez dolgo zopet enkrat korifeje cislajtanskega parlamentarstva, in poslušati besedne boje, pri kterih je dobitevali izguba ve-

čidel že prej določena, če kacemu ministru na koncu v glavo ne pade malo z odstopom ali nemilostjo vladino požugati.

Poslopje stoji na samem. V obližji ima cerkev, krvavo sodnijo in velikansko novo kasarno, kar vse je gotovo le slučajno. Tudi to radi spre-gledamo, da je po večem lesena, kajti ometana in obita je tako umetavno, da človek tega še opazil ne bi, če ni posebnó radoveden. Zatoraj Vas pro-sim, da tudi iz tega nič napačnega ne sklepate in ne iščete pomenljivosti, kjer je ni.

Srečno sem prišel z dobljeno vstopnico mimo dveh vratarjev in enega policaja na desno galerijo, kjer sem se spoštljivo in boječe, kakor se tu Slo-vencu spodobi, vkiril in vsel v klop druge vrste. Prvo, kar sem videl, bilo je to, da sta dva mlada poslušalca pred menoj prav pobožno v gospodu spala spanec mirne vesti. Pa strežaj, ki je zadaj pazil, je bil tako hudobnega srca, da jima tega pokoja ni privoščil, temuč oba iz spanja zbudil in jima mihal, naj zapustita te posvečene kraje. Ker ju je bilo sram, šla sta, in jaz sem sam sebi djal: prijatelj, pomekni se naprej, kajti, kdor se ponižuje, bo povšan.

Zdajci se mi je razgled pod-me odprl in videl sem doli v polkrožnej globeli pod seboj — Kaj! — Najslavnejše, najučeneje, najmodreje cislajtanske može, svetovalce vladarja, odvetnike ubozih ljudstev sem videl sedet in paznoi in spoštljivo poslušati sivobralega govornika, ktereга so z zaupanjem izbrali priprosti može in poslali ga semkaj!

Ni res! Niso sedeli tu, ali vsaj večina ne. Res je govoril sivobra-

pravosodni minister Komers ravno na Kranjskem neutrudno prenašal, kakor bi hotel ločiti pravosodje od uprave, v resnici pa, da bi na podlagi nove okrajne razdelitve poslovali ljudstvo po tistih deželah, koder je namešano. Še enkrat! mi zametamo to, da bi se vtikala policija, ktera bi tudi nič ne pomagala pri tako globokih napakah; ali vendar v resnici zahtevamo, da naša ustava ne ostane samo za ogleđ, ampak da dela v varstvo in brambo. In potem bode res o njej veljavno, kar je Lessing rekel v svoji kritiki: podobna je mlinu na sapo; mušice smejo obletavati njegove krožče peruti, ali nagajivi páglaenci naj ne poskušajo pod njimi sem ter tje tehati, sicer jih prime perutnica, in tudi jaz jih ne morem na tla posaditi polhnevne, nego jih ona vrže". Tako „Presse“.

Kakor smo iz početka obljubili, ne dostavljamo k temu niti besedice, ter končujemo za zdaj spis o Ježici.

Dopisi.

Iz Ljubljane 9. junija. — (Čudne prikazni na naši gimnaziji). — ski — Ozri se tudi enkrat „Slov. Narod“ na gimnazijo našo, pogled med slovensko mladež, ktera, akoravno sredi suhoparnikov in cimbrskih pedantov živeča, ti vendar hrani krepko in navdušeno srce. Naj ti malo poži svoj žal; navajen je sicer že vsakdo malo dobrega čuti z gimnazije naše gledé narodnosti, ali slabo se prikazuje vedno v novih podobah in ima tudi za zgodovino kulture nekaj zanimivosti, ker kaže dovolj, v kakem cvetu je še vedno — pedanterija.

Dijaki so imeli že dolgo navado, vredovati in izdajati med seboj lepoznanke liste, kteri seveda niso dosegli naj višje stopnje popolnosti, ki so imeli pa vendar dovolj uspeha do izobraženja dijaške mladine, ker so jo napeljevali in spodbujali k literarni delavnosti. Zavohali pa so bili one dni učitelji enega omenjenih listov, in tekoj so sklicali brezštevilo konferencij, v kterih se je vilo posvetovanje vedno le krog važnega vzroka, zakaj so bili listi slovensko pisani, a ne nemško. O blažena naivnost!

Iskali so tudi naši „strahovi“ političnih „artikelnov“, kterih pa jim žalibog ni bilo moč najti; slutili so kako skrivno „inspiratio“, o kateri pa tudi žalibog ni bilo ne duha ne sluha. In po takem temeljitem posvetovanju se je razglasil glasoviti sklep visocega zbora: dijaški listi so bili vstavljeni, zraven pa tudi prepovedano si naročevati in prebirati političnih časnikov — se ve da slovenskih, kajti priložena je bila dolga kritika taistih*).

Sodniki so učeni pedagogi, oni morajo toraj vedeti, ali bodo po tej poti res pripeljali svoje dijake do potrebne omike; dijaki pa na ta vseh ne verujejo, to že tudi oni vedó, da je tako „strahovanje“ slabo pedagogično sredstvo. —

Zadnje dni je bilo čuti o neki drugi skrivni konferenciji zarad onih rogoviležev, ki so se bili zbrali ob „Sokolovem“ izhodu na Viču, da praznujejo lepi spomladanski dan, in se svoje mladosti veseló. Nek učitelj je bil svojega „špicelna“ poslal, da je dijaka zaznamoval. Škoda za čas, ki ga je s tem potratil, in še bolj škoda za papir, kterega je gotovo več pol potreboval, da je zapisal vse grešnike, kajti bilo jih je blizo 200. Zakaj ni bilo posvetovanja zavoljo onih dijakov, ki so Mengičane počastili s svojo pričujočnostjo? Bojé zarad tega ne, ker jih je bilo premalo. — „O du goldene Cultur, wann werden deine Früchte auch in unserer Mitte glänzen?“ Tako bi zdihnili z znanim učenjakom, — ali saj že vidimo krasni blišé blažene kulture.

Za odhod pa, dragi dijaški svet, in v tvojo tolažbo te spomnimo na lepe besede: „Tempora mutantur“ — da bi se kmalu!

Iz Mengeša. (Zabava nemških telovadcev 17. maja.) Ne morem se zdržati, da bi tū ne spregovoril nekaj besed o našem trgu, da tako svet našo čutje dobro spozna in o nas soditi more. Ker bi bilo po „Laibacheričnih“ na vsa usta razglašenih popisih mogoče, da bi kdo našince kar na ravnost v nemški koš vrgel, hočem resnico odkriti, ker mislim, da bolje poznam tukajšnji ljudski duh, nego vsi oni, ki so se tū v nedeljo 17. maja zabavljali in potem o zabavi v „Laib. Ztg.“ poročali. —

Da pridejo nemškutarji ta dan k nam slaviti svojo zmago nad narodno stranko, bilo je tū popred po večem neznano. Še le s strelanjem, hrúšem in zastavami so se nemškutarji tū naznanili.

A to počenjanje nenarodne stranke ni našincev nič kaj navduševalo, kakor tudi ne med Mengštem in Ljubljano ležečih vasí. To pričajo dovolj dogodki, ki so se godili po noči, ki jim bodo gotovo v spominu ostali, ker dokazujejo, da oni se ne smejo preveč ponašati priljubljenosti med tukajšnim prostim ljudstvom.

Prikupiti so se hotli našemu ljudstvu nemškutarji s tem, da so napravili zbirko za vboge tržane. Da so motili popoldansko službo božjo, in s tem verna srca žalili, za to se ne zmeni taka drhal. Hotli so našince kar na mah potujčiti, nekteri našincev pa so se jim posmehovali, in čuli so glasovi: Saj mi ne govorimo nemško — kaj se je to k nam privleklo, in več enacega. Skupljeni denar so izročili tukajšnjemu županu, kterega so imenovali: „Der solideste Bürgermeister“. Pa vendar sicer izgovorni tako „solidni“ mož se ni mogel po zahvali hrepenečim zahvaliti, dasiravno so ga na govorniški oder tiščali.

Njegove osebe in značaja dragi čitatelj ti ne bodam opisaval, zato te pa opomnim na resnične besede Göthe-ja ki pravi: Povej mi, s kom se pečaš, ti povem, kdo si. Naj dam še čast in hvalo, ki se bode gotovo dobro prilegla, in omenim, da si je neumrljive zasluge pridobila z „Beistrichom“ pod očesom zaznamovana gospodična, ker je bila tudi tako „solidna“, da je celi teden popred vence pletla. Vence?!

Ko se je ravno ples prav dobro vnel, iz nenada dojde našim neva-

ljenim gostom glas, da naj odlazijo, ako hoté, da ne bodo tepeni, in hitro so odrinili proti nesrečni beli Ljubljani.

Kar se pa tiče tukajšnega narodnega življenja in zavednosti, moram s žalostnim srcem reči, da se zato nihče kaj ne briga ne za to, ne za ono. Pravih narodnjakov bi tudi z Dijogenovo lešerbo iskaje ne dobil več kakor enega; in ravno tako silno ogromen broj nenarodnjakov.

Toraj je še veliko delati na narodnem polji, da naš trg doseže ono krasoto, katero zahtevajo okoliščine in potrebe sedanjega časa, t. j. da se duševno ojači in porzdigne, da stopi na visokejšo stopnjo narodnega napredka, znanstva in omike; da je v oziru na to treba delati pričeti, je očitvidno; in da le tako izobraževaje se zadostujemo tirjatvam in vzajemnosti naroda slovenskega.

Glejmo da bodemo vredni nositi imé, kterega so nam naši slavni očetje zapustili. Ne pozabimo, da smo veja onega drevesa, ktere naj več sveta pokriva. Ali bi ne bilo dobro, ko bi se tukaj ustanovila čitalnica, kjer bi se našinci pošteno zabavljali in v omiki in v narodnem čustvu napredovali?*) Zarad tega bi bilo želeči, da bi se moja poštena misel spolnila, in Bog daj, da bi seme mojih besed na rodovitna tla, na domoljubna srca padlo, ter doneslo obilen sad.

Rodoljub.

Izpod Učke. (S—n.) Dakle sopet nas je srečala osoda, ki sreča vsakega malega, ki nima veljave, in ki si je prisvojiti ne zná, namreč — prezrli so nas. Koperska gimnazija postane povse italijanska in Pazenska? menda bo ravno taka. Dokazovati, da to ni pravo in primerno potrebsčinam ljudstva, da to ni v skladu s 19. §, ni več potreba; marsikaj se je že pisalo o tem, da je vsakdo lahko videl, ki ima oči, da vidi, in lahko čul, ki ima ušesa, da čuje. Zato skusimo si drugače pomagati. Sedajna vlada, mislim, dobro si je zapomnila in dobro slišala besede, ktere je govoril gr. Andrassi pl. Beustu, ko se je dualizem rodil: Bogu hvala, rekel je komaj imenovan predsednik ogerskega ministerstva, da smo se porazumeli, zdaj nam bo lahko brzdati Slovane: Vi jih vredite v vašem ovčjaku, mi jih bomo kmalo vkrotili.***) Od onega časa počelo se je „přitiskanje k zidu“. Da je ta stvar tako dobro pospešila in se še zmiraj pospešuje, premda je Slovanov več od obeh stiskavcev skupaj, prvi in največi uzrok je naša politična razdrobljenost.

„Divide et impera“ je ono žezlo, s kterim Nemec Slovana vlada; od njega posodil si ga je zdaj še Magjar. Ono žezlo zviti mu iz roke, Slovanom naj svetejša je naloga; ker le potem zagotovljeno nam je politično življenje. — Pri vseh narodih vidimo, kako v ožje zvezo stopajo, kako gorkeje stiskajo si bratimske roke. Le Slovani hodé v svojo največo škodo protinaravno pot — nesložno. — In žalibože, menda mi Slovenci najbolj odlikujemo se v tem, ker še med seboj ne iščemo jednote, koliko manje skupnosti s Slovani! Najmanje plemo, najmanji oddelek slovanske celote razcepljeni smo v šest koščekov. — A kedaj je zinil kdo na veljavnem mestu protiva temu nevarnemu stanju, ki je naše hiranje, in ako se ne odstrani — naša smrt! Evo nam hrabri česki narod, ki si je na domačo zastavo napisal: Celota česke korone. Naše brate posnemajmo in zahtevajmo zedinjenje Slovencev! Pustimo predsodke, ktere so nam utisnili ali naši neprijatelji ali renegati huji od prvih, podajmo si roke in složimo se! — Kaj nam Isternim Slovanom koristi dež. zbor Porečki? Možje, ktere smo poslali, da nas brane, zapustili so nas, Italijanom gladijo pot do omike in blagostanja, a za nas — nimajo nič! — Ove smo brez pastirja. Kjer ni pastirja, barem pastir ni izdajca! Kaj koristi Goriški zbor, Slovenci so v manjšini! Kaj Celovski, Slovenec še glasa nima! Kaj Graški, narodnjake preupije Blagatinšek & comp. Pri tem stanju, kdaj zasvetila nam bo zarja boljše bodočnosti? — Nikdar — Prezirani bomo, ker smo vsak zasé res majhno število! — a da se zedinimo — poldrugi milijon že malo bolje imponira. Na tem polji imeli bi slovenski poslanci v Beči dosti dela, ki bi trud hvaležno poplačal, ker celi narod najprvo njimi zahvaliti bi imel svoje politično življenje. Kar zdaj vkljub 19. §. nimamo in ne moremo izprositi, dati bi se nam moralo potem brez tega §.

V Belemgradu, 5. junija. Narodna vojska Beligradskega okrožja je dovršila svoje spomladansko vežbanje, da je bilo vse zadovoljno. Kdor se je potrudil obiskati tabor na Topčiderskem brdu, moral se je prepričati, da je narodna vojska za časa svojega obstanka jako napredovala, in da bi mogla v vsakem slučaju biti podpora svoji domovini. Tako so bili pri izbuni o polnoči peči v 5 minutah pripravljeni za boj, a konjiki in topničarji z vso pravico in konji v 10 minutah. Ako vzamemo v račú, da je bila to prva poskušnja — izvzemši manevre v Požarevcu pred 2. letoma, kjer se je bilo več vojakov bataljonskih skupilo — moramo reči, da to zadostuje vsem nadam, ki so se stavile v narodno vojsko.

Tudi po drugih okrožjih, v Smederevskem, kjer je bilo 4000, v Valjevskem, Šabačkem in Podrinskem s 13.000 vojaki, vladala je, kakor se javlja, ista gibčnost pri izvrševanju in ista navdušenost za to ustanovo. Lažnjiva so toraj natolecevanja nekterih listov — srbskih iz Novega Sada — da se v Belemgradu nova ustanova mrzi.

Nisem Vam še naznanil, da je tukaj vojna učilnica za mlade Bolgare, katero zaklada tukajšna vlada. Lansko jesen je prišlo nekoliko Bolgarov, letošnjo zimo je doraslo njihovo število do 70 ljudi. V ta učni zavod so se sprejemali tudi učenci iz drugih krajev jugoslovanskih, ali zašla je bila nesloga med Bolgare, kteri je naj bolj kriv njihov provincializem, netemeljno izobraženje in nesložnost z ostalimi Jugoslavlani. Nesloga je prišla tako daleč, da so hoteli h koncu vsi Bolgari izstopiti, zavoljo tega so bili njihovi kolovodje odpuščeni, drugim pa se ni nič žalega storilo, dasiravno so bili pokorščino odrekli. To odpuščenje kolovodij je dalo srbski „Zastavi“, — „Pester Lloyd“ povoda, da sta dvignila vik na Srbijo, češ, da so se s palicami bili Bolgari. Dokazano in znano je, da ni bil v tej legiji nihče tepen; a vojaki Bolgarski, ki so v redno vojsko stopili, da odslužijo triletni obrok, in so

*) Gotovo, samo ne odlagati in mnogo popraševati! Bralno društvo je hitro in zmamli stroški osnovano. Na Notranjskem jih imajo celó kmetijske občine in tudi v naši, prosimo pomislite, v naši s ptujstvom namešani okolici znano nam je dvoje prav krepkih in koristnih kmečkih bralnih društev.

**) Obráz sv. sl. 1867 Zv. I. str. 86. — pis.

*) Ker bi radi čuli slovenske časopise kritikovati od tako kritičnih in patentiranih kritikvjev in posebno radi videli svojo podobo v konferenčnem zrcalu, vstregli bi nam, g. dopisnik, ko bi nam poslali imenovano kritiko, da jo natisnemo — in perpetuum rei memoriam.

da je kmet samo zato na svetu, da se dobrovoljno pusti pehariti od meščana. On vé, da sta oba uda enega telesa, katero bo le takrat zdravo in krepko, če vsi udje delajo v enem smislu složno in vzajemno. Tudi na Českem je bilo še pred 20 leti, kakor zdaj pri nas: mesta večidel ponemčena, v njih židovski in nemški kupci, katerim je kmet le bil pripraven objekt, na njegove stroške hitro obogateti. Ko pa je v mestih začelo obvladati narodno meščanstvo, začelo je vzajemno delati s kmeti, pomagaje pri vseh pripravih, katere bi utegnile v korist biti kmetijstvu. Tako se je izvila v kratkem času vsa moč in veljava iz rok tujcem, da židovi zdaj prav nič niso nevarni ljudstvu, če jih je tudi povsod v precejšnjem številu. Občno blagostanje pa se je povzdignilo in se še povzdiguje na poprej nepričakovano stopnjo, a vse to ne po kratkočasnih veselicah in navdušenih napitnicah, ampak le po dolgoletnem delu in trudu.

Brezova mast in ljubljanski nemškutarji.

IV.

Povsod enak glas srdite nejevolje se je razlegal po vsej zemlji, koder prebiva slovensko plemo, ko je „Presse“ 29. maja na čelu svojega lista prinesla že poprej imenovani sestavek. Brez tolmačenja ga podajamo, naj si ga vsak tolmači sam, kar ne bode težave, ker ta spis dovolj očitno sam za-se govori. Sestavek pa je od besede do besede tak:

„Osoda velicij mož je, da jih brezumni posnemači posmehovanju predajejo. Kakor je prvi Napoleon svojega Toussainta Louvertureja in tretji svojega Solouqua imel za spako na strani, tako se Palackega in njegovega zeta Riegra petām pritakajo sence Bleiweissov in Cost. Niti en svetovno-zgodovinski čin se ne more dovršiti v „Čehiji“, da mu ne bi „Slovenija“ naredila spakudranega págovora (epiloga.) Ko je bilo avgusta meseca 1866. leta s Prusom skleneno premirje, snide se precej potem veliki „slovanski shod“ v „mestu Frankfurtu“, da bi se v visocem zboru pod ščitom Goluhovskega posvetoval, kako je ugodno priliko najbolje porabiti, da bi se iz tisoč ran krvaveča država izdala federalcem in jezuitom — pa zdajci se župan Costa iz Ljubljane prikaži, ter grofu Belkrediju razodene vseh Slovencev globoko nezadovoljnost z ministerskim zbornim programom. Kaj pomaga plašč, ako ni v svitek zganen? ter kaj hoče Costa početi s federalizmom, kateri — ne da bi izkrožil samo en slovenski glavni deželni zbor, obsežajoč koroško, kranjsko, štajersko in istransko zemljo — Slovenijo daje notranje avstrijskemu zastopu? Torej tudi Riegru ni bilo zamere, da lani ljubljanskih „narodnjakov“ vprašanju, kaj je početi zdaj, ko se je ustava spet povrnila, osorno odgovoril, naj gospodje storé, kar hočejo, ter naj mu ne delajo preglavice. Komaj pa so se domotali veliki državni dogodki pod sv. Jurija hribom in v Pragi, že tudi naši vrli Slovenci s tehtovitimi pestmi v tepeži pri jezici osnujejo satirsko igro za nameček.“

„Mi pač v mozgovite kosti nemških turnarjev pretrdno upamo, da bi precej policijo na pomoč klicali, če jata (bande) Sokolovcev nanje plane. Tudi nam je rusko-česki običaj, po katerem se politični prepiri dovršujejo, iz židovskih in štribrovskih rvánek na Českem pod Belkredijem predobro znan, da bi se od Slovencev kaj drugačnega nadejali. Ali če tudi jako dobro vemo, da jabelko ne pade daleč od jablane, vendar smo mi svoji narodnosti in ustavi, na katero so v zadnji meri vsi ti paglavski početki (bubenstreichs) obrnjeni, dolžni, da velike politične pomembe in vse lastnosti združeno osnovanega (combinirt) slovanskega rogovilstva ne odstavimo s pozornosti. Pri Bersunu česki časopisi nemškim dijakom samo grozé s kmeti, pri Ljubljani Sokolovci bolj ob kratkem delajo. Ne mudé se z dolгим govorjenjem, nego svoje poštene seljake v rednih četah ob vsej veliki cesti z vojskovodno umeteljnostjo v zasado postavljajo po polji in po jarkih. Kakor kmet v časopisu „Fliegende Blätter“, ki je pred sodnika z ročico od vozá in s cepcem prišel, ker mu je v pozivu bilo naročeno, da dokazila precej s seboj prinese, tako je vsak izmed teh poštenjakov bil naorožen s krepelci in kolci. Pač, ko bi se ti ob-

cestni razbojniki ne bili preverili, da maslo pogumnosti je previdnost, bilo bi težko preračunati nesrečo, katero je utegnulo to sramovito paglavsko dejanje načiniti. Vse to je bilo daleč raztegnen, z veliko premisljenostjo osnovan skrivni zámek (Complot), čegar politična namera se že iz tega jasno sveti, da je to kakor udarec padlo na ljubljanskega mestnega odbora volitve, pri katerih so nemški svobodnjaki zmogli. Izpolnila se je torej tista grozitev, katero je takrat neki narodni voditelj izrekel, da hoče vso deželo sklicati proti ljubljanskemu mestu. Bilo bi torej na ravnost po otročje, ako mi ne bi razumeli, če se polové zarobljenci, kateri so javni mir tako grdobno prelomili, da se s tem dovrši naloge samo tisti manjši del, kar se ga tiče kraja, kjer se je to godilo. Okrajni glavár Pajk je temu poslu po polnem kos, kakor kaže, da nas torej to policijsko opravilo nikakor nič ne briga. Ali neogibno potreba je, da se pozvedó in s korenomo odpravijo politične napake, katere so krive, da je mogoče tako rogoviliti, ter da se delo ustavi propagandi, čegar nesamovoljno orodje so ti nalovljeni kmečki siromaki, kateri so s tem v nesrečo zabredli. Naj se le reče, da imamo v Sloveniji samo z ničlami opraviti, ali poleg tega ni pozabiti, da tisti hip, ko morda spet kak minister Belkredi stopi na njih čelo, utegnejo se te ničle premeniti v številke, in v Avstriji, kakor bi kvišku pogledal, pokopati ustavo.“

„Ali se morda prištevamo tistim, katerih je sram po škodi spametovati se? Največ davka plačujoči ljubljanski meščani so se dokopali do spisa (Memorandum) na vlado, v katerem jej očito razlagajo, da na Kranjskem ona sama podpira prizadevanje svojih najsrdečjših nasprotnikov, ker ni dovolj skrbna; mi bi pa v megleni ošabnosti, nos v oblakih držeč, pozabili strašnega spomina, ki smo ga od ustavljajoče politike prejeli ravno v Ljubljani? Še pod Šmerlingom se je „pismeni slovenščini“ celó po praslavenskih občinah vse smejalo, rekoč, da to sta si Bleiweis in Toman na svoj dobiček izmislila, ter v tem jezici pisani državni zakonik se je z lepim priklonom vračal na Dunaj, kajti nihče ga ni razumel. Zdaj se pa spomnimo, kakšno popako je Belkredi v kratkih mesecih naredil iz stare nemško-državne dežele, v kateri je do zdaj nemška omika bila povsod na prvem mestu. Komaj je bil „škofovski“ državni minister kranjsko zemljo slovanskemu duhovstvu v plen vrgel, pa so Bleiweisovi in Costini spremljači tako vladarili po galeriji deželnega zbora, da so v tej nemško-zvezni deželi celo Anastazija Zelenca (Grüna) prekričali, dokler ni stopil iz zbora. Pod pritiskom nezlišanega ustrahovanja so se bili Nemci začeli seliti iz kranjske zemlje; tako daleč je bila dorinila svojbina (Clique), kateri je bil dober vsak pripomoček, da je le ž njim teptala nemško meščanstvo in „pot odpirala“ fevdalno-ultramontanske kaste koristim. Kako je bilo narodno-duhovsko podpihovanje ogromno naraslo, to smo s strmo grozo videli, ko je bilo pri volitvah 1867. leta nemštvo iz deželnega zbora skoraj iztrebljeno, in ko je terorizem v en rog z narodnjaki trobiti prisilil celo necega profesorja dunajske trgovske akademije, kateri je danes svetnik ministerskega oddelka pod Auerspergom, torej gotovo ni federalcé, in ko je državni kancelar po razpuščenem deželnem zboru videl, da je bila pri novih volitvah vladina oblast po polnem opešala nad duhovsko močjo.“

„Ali naj te čase, v katerih zmotnjavi so bile volitve ljubljanskega mestnega odbora prva pušćavska zelenica, zopet k nam zavrnejo žuljave pesti slovenskih kmetov, katere kaplani in Sokolovci vodijo? Ali moremo kaj tacega dopuščati, da ne bi s tem dali tudi prvega žrebca za rakev (trugo) državnih osnovnih zakonov? da ne bi s tem konkordatu pripravili vstajenja od mrtvih? Ali nečemo tudi mi enkrat delati, kakor izkušeni ljudje? Magjarji gospodarijo — da o Hrvaški niti ne govorimo — celo po Erdeljskem z izjemnimi zakoni (Ausnahmsgesetzen), saj še z Bachovimi tiskovnimi ukazi od 1851. leta. Mi ne želimo, da bi se ta izgled pri nas posnemal;*) ponosni smo, da repéndljivim Čehom in Slovincem mero vseh svobod, kar smo jih sami sebi priborili, voščimo z vrhom natreseno in z vrhom natlačeno, akoravno Ogerska celó s Sasi, pobožnimi kakor jagnjeta, ne izhaja brez tiranstva. Toda še dalje odlašati s korenitim ozdravilom nenaravnih razmer, katere je na Kranjskem Belkredi ustvaril, to bi bila našega značaja neodpustna slabota, ki nam ne bi rodila zahvale ampak škode, pri kateri bi nam za sramoto ne-bilo treba skrbeti. Spis ljubljanskih meščanov bodi torej vladi tem silneje na srce položen, ko je celó še po Belkredijevem padcu

*) Ne? Zakaj ga pa imenujete?

mož, Bukovinec. Ali klopi okrog in okrog so bile skoro prazne. Štel sem vse sedeče poslance in naštel sem jih kacihi dvajset. In med temi je govornika, kateri ima res malo slab glas, poslušalo kacihi pet. Med družimi sta se po dva in dva prijateljsko pomenkovala, tam je eden časopis bral, tam eden s svinčnikom na papir mislil. Za klopmi pak se jih je kacihi petnajst ali šetalo, ali v male gručé zbiralo. Jaz pak sem si mislil: „Ubogí govornik ti stari! Koliko si morda ti časa in truda potratil, da si svoj govor sestavil v glavi, potem si ga iz glave del na papir, in iz papirja si ga moral zopet v glavo prenašati. In zdaj! Zdaj te še poslušati neté! Zalostna parlamentarna osoda!“

„Salvati animam meam“. Bravo! Konec je. Vstaja drugi govornik, olajšuje si srce in za njim tretji. Ta govori glasno, navdušeno maha z rokami. Vratca na več krajih se začno odpirati in poslanci vršé noter veselih obrazov. Nabere se jih precej obilo. Približajo se govorniku, obstopljajo ga spred in zad in poslušajo. Tam stoji eden razkoračen, s plemenito malomarnostjo pod razpeto elegantno suknjo na neimenljivem delu svojega č. telesa drži roke, tam se je eden še s plemenitejo malomarnostjo na stopnici vsel, ki drži do prvosednikovega vzvišenega mesta, kakor bi hotel nam strmečim gledalcem na galerije povedati: mi se vsedemo kamor čemo, ker smo mi.

Glejte! Tam za klopmi prihaja precej velik, tenek duhovnik z očali, mož v svoji najlepši starosti, pa že malo plečaste glave. To je katehet

Greuter iz Tirolov, kateremu dunajski poredni listi pater pravijo. In njemu nasproti prišeta svojega okroglega trebuščka, Napoleonovega nosa s predznim „evikarjem“ na svilnatem traku, in svoje špičaste brade vesel — Šindler. Srečata se, v roko si sežeta, nasmejeta se, pokramljata in gresta eden na levo, eden na desno. Vse prijetno!

Tik zraven ministerske klopi stoji postava profesorja Kluna in posluša. Ko bi ga njegovi ljubljanski volilci videli, kako verno mož tu stoji, veseli bi ga bili, kakor sem ga jez vesel. Najznameniteje na njem je to, da ima dve uri, ali vsaj jaz sodim, da ima dve, kajti čez spodnje prsi mu vise dve zlati verigi, do vsacega žepa na obe plati po ena. Ko bi bil jaz jud, cenil bi te verižici drago, škoda da nisem.

In slovenski poslanci? Vem, da bi ne bilo nič hudega, ko bi povedal, kako ta in ta sedi ali stoji, kaj mi na njem dopade in kaj ne, kedaj govore in kedaj ne govore, a nevarno je. Modro je molčati. Celó, ko bi vam skrivaj povedal, da se mi zdi, da se dobro počutijo tu v rajhsratu, da sem nekatere prav vesele obraze med njimi videl, ko narod doma ni vesel, utegnil bi se komu zameriti, kar pa ne maram. Celó vrednik bi morda potem ne hotel teh vrst tiskati, ker bi se bal, da bi kak Slovenec ne agitiral zopet njegov slovenski časopis!

K. G.

s svojimi učečimi se rojaki skupno hoteli izstopiti iz vojske, morali so se naravno kaznovati po postavi, ravno tako, kakor sami Srbi, in nepokorščina je morala biti kaznovana. Iz tega je razvidno, da je cela stvar po ptujih listih zmedena in lažljivo raznešena.

Bolgari bi morali hvaležni biti srbski vladi, da jih ona, izdržuje in izobražuje v vojnem poduku, in s tem posredno podpira namere in želje bolgarske po osvobodjenju.

Politični razgled.

Zbornica poslancev je nadaljevala svoje posvetovanje o finančnih predlogih. Mesto Skeneja poroča Banhans v imenu večine proračunskega odbora in nasvetuje, naj se preide o vladinem predlogu o davku na premoženje k dnevnemu redu. Nasvet obvelja, proti njemu je glasovala levica. Sprejela se je postava o povišanju davščin od loterijskih dobitkov (25% dobitka pri državnih loterijskih srečkah in 15% pri zasebnih loterijah). Nadalje se je po nasvetu Skenejevega sklenilo: Vladi se zakrti, naj nemudoma predloži zbornici svoje nasvete, kako bi se pobotal po nadačenji primanjkljaj leta 1868. Ta nasvet je podpiral tudi poslanec dr. Toman in dokazoval, da Kranjska ne more plačevati viših davkov. Gledé primanjkljaja prihodnih let je obveljal nasvet odborove manjšine.

Vladi se zakrti, naj nemudoma v parlamentarno obravnavanje izroči osnove postav, po katerih 1. imajo zadobiti vsi obstoječi neposredni davki pravičnišo podlago, 2. se povišajo po izgledu deželâ ogrske krone davki od sladkorja in se uvede davek po razredu (Classensteuer).

Po dolgem razgovoru se je dovolila prodaja državnega nepremakljivega imetka po nasvetu odborovem. Poljaki so se zelo potegovali za deželno premoženje a zastonj; nadalje se je brez besedovanja dovolilo ministertvu, da smé najeti 25 milj. nezaloženega dolga; tudi brez besedovanja se je sprejela neka sprememba postave o dunajski borzi in postava o dedinskem nasledovanju pri kmetiških posestvih.

„Politiki“ se piše iz Dunaja: Iz gotovih, v ozki dotiki z ministerstvom notrajnih zadev stoječih krogov so se pozvali dualistično-ustavni kolovalje po posameznih pokrajinah, naj skušajo ustanoviti političnih društev v smislu decembarske ustave, katerim bi pripadala častna naloga pošiljati ministerstvu pisma zadovoljstva, pritrjevanja in kar bi bilo sploh treba, česar ljudsko ministerstvo od ljudstva potrebuje.

Princ Napoleon je na Dunaji in si pušča od manjih in večih gospodov dvoraniti. Med velikimi političnimi vprašanji je potreba tudi manjih zagonetek. Teh ena je: Kaj išče princ Napoleon zdaj na Dunaji? Kdor nima kaj boljšega delati, naj se poskusi. Iz Dunaja pojde v Pešto, iz Pešte v Beligrad itd. Kdor daleč po svetu pride, vé kaj povedati!

Deželnim zborom ne morejo najti niti pravega načrta v ustavi niti dostojnega časa njihovega zborovanja. Od 15. junija preloženi na 15. avgust bodo zdaj čakali, kakor se sliši celo mesca novembra, če se potem zopet ne odrinejo. Zato pa bo letos brž ko ne še enkrat zboroval državni zbor in pa delegaciji.

Skupščina na Visoki gori v Česki je bila prepovedana in vse pri-tožbe gori do bezdvojbeno svobodomiselnega ministra Giskre niso mogli pre-povedi z moči; kar je pisano, je pisano!

Prihod Nj. veličastva presv. cesarja v Prago se zdaj naznanja na 20. dan junija mesca.

Slovaški, srbski in romunski drž. poslanci pripravljajo nekaj krepkih interpelacij zavoljo osnove postave o narodnostih. Srečni Srbi, Slovaki in Romunci, za ktere vsaj kdo še interpeluje!

Ogerski listi se posmehujejo erdeljskim Romuncem in njihovega gibanju, pa so pri tem veselem delu bolj prestrašeni kakor veseli. Liber scriptus proferetur!

V Trstu biva Menotti Garibaldi in pokajo petarde.

Zvezno svetovalstvo neki namerava izročiti s verno-nemškemu državnemu zboru predlog, kateri bo tirjal, da se imajo do leta 1872 odpraviti vse banke za igre.

Cesar Napoleon je zbolel, ker mu je poginil njegov pes Neron. Mož, ki ima na svoji vesti tisoče in tisoče ljudi, solze pretaka na grobu svojega psa.

Zbornica poslancev italijanskih je dovolila, da se poviša za leto 1869 in 1870 dohodnina za 10. del; za toliko je tudi povišala davek na nepremakljivo premoženje. Povsodi le davek, davek! — Vlada bi si rada izposodila na pograbljeno cerkveno premoženje 200 milj., a posoditi jih nihče noče.

Francoski minister Moustier si je vedno prizadeval pri avstrijski vladi proti davku na kupone.

Novi ruski poslanec v Parizu, g. Stackelberg je odkrito izrekel, da bi Rusija mirna ostala, ko bi se vnel boj nad Francijo in Prusijo, in to zato, da bi se Avstrija ne mogla vojska vdeležiti; Rusija bi le potem za orožje prišla, ko bi Avstrija pomagala Franciji.

Ukaz ruskega cesarja pomiloščuje politične zločince.

Poslano.

Maribor, 6. junija. (Podlistkarju *Ἐπιχαρμῶ* v „Slov. Narodu“ 4. junija — v pojasnjenje.) Ni moj namen, prepirati se s podlistkarjem gledé mariborskih njegovih vtipov, katerim služi marib. duhovništvo za gradivo; pojasniti mu hočem le zadnji odstavek njegovega sestavka pod listom, kar zahteva moja lastna čast, ktero podlistkar oskrunja. — Piše namreč, da zmed duhovnikov mariborskih ni žurnalstov, „razun ednega edinega, in ta je še le v najnovejšem času postal „Leibkorrespondent“ in se je brž ko brž pogrozil, da bode „Slov. Narod“ na oder poklical, ako ne bode

po njegovem „žmahu“ pisal“. — Kdo da je ta, po mislih podlistkarja „eden edini“ žurnalist zmed duhovščine mariborske, kaže očitno konec navedenega stavka, pri katerem podlistkar pred očmi ima dopis iz Maribora v „Danici“ od 15. vel. travna, list 20. V onem dopisu res nekdo iz Maribora tako on-gavi, da se je marsikomu čudno dozdevalo; da je tudi „Slov. Naroda“ dobro svete, češ, da ga bode na odgovor poklical, ako se bode proti cerkvi zaganjal. — Kar jaz o tem mislim, ne bodem tukaj razglabal; pa spomniti moram podlistkarja, da se jako moti, ako misli, da je oni dopis v 20. listu „Dan.“ od navadnega dopisnika Daničnega, kakor je tudi pomota velika, da bi le „eden edini“ duhovnikov v novine dopisoval. Kako podlistkar to zna? Čisto odločno tedaj podlistkarju povem, in zamore mu „Danice“ vrednik sam to spričati, da oni po mislih podlistkarja „eden edini“ žurnalist marib. duhovnikov tistega dopisa v 20. list „Danice“ pisal ni*, da je tedaj podlistkar opraviljivo sodil, češ, da je ta „edini“ žurnalist še le v najnovejšem času „Leibkorrespondent“ postal. Preden, ko je podlistkar ono žalivno besedo izustil, naj bi bil pogledal prejšnje liste Daničine, in našel bi bil prvič: da se navadni Daničin dopisnik zaznamnje sè známjem + ali pa Δ, ktereга zna-menja pa nima dopis v 20. listu; drugič bi bil iz dopisov navadnega dopisnika v „Danici“ se lahko prepričal, da ta nikdar za kateroli osebo reklamo delal ni, nego je izvrševal le po svoji vesti dolžnost dopisnika, ki na-znanja dobro in zlo, bodi si tū ali tam.

Da *Ἐπιχαρμῶ* celó v privatne poslove in veselice duhovnikov svoj nos vtika in to po širokem svetu razgláša, ne razodeva ravno posebnega „takta“, in menda je hotel s tem le opravičiti izmišljeno si ime „Ἐπιχαρμῶ“, ki pomenja tudi „irrisorem“, kar pa ni lepo biti. Mislim, da je stokrat pa metneje, po dovršenem pravilu (in da ga dovršujo duhovniki, epiharmos sam priznava, kar je zopet pošteno od njega) zajeev in lisic streljati, kakor pa ljudi po novinah krivo soditi in pikati. In kar zadeva pretakanje vin, je menda epiharmu samemu znano, da, kdor vina ima, ga pretakovati mora, ako je pameten gospodar. Ko bi podlistkar vedel, kako trda je za duhov-nika, iz vinskega pridelka si prevžitek loviti, pač nebi enacih praznih vtipov sam lovil.

Ako podlistkar celó postavi svojega domišljenega nasprotnika ne pri-zanaša, in svoj vtip nasoliti skuša z izrekom Rimljana; naj ne zameri, ako mu posolimo z drugim izrekom, ki je brez vse primere veljavniši od njegovega, in se glasi: „Non subtrahet personam cujusquam, quoniam pussillum et ma-gnum ipse fecit et aequaliter cura est illi de omnibus. Fortioribus autem for-tior instat cruciatio“. Sap. 6, 8, 9.

Slednjič bi bilo sicer vrlenu epiharmu svetovati, naj si pri svojih pri-hodnjih spisih za „motto“ vzame modro besedo Slomšekovo: „Vadi se, sla-bosti in pregreške človeške omilovati, ne pikati, da ne boš ostremu trnu po-doben, kojega se vsakdo rad ogne“. Drobt. I. 1862.

Navadni „Daničin“ dopisnik Δ iz Maribora.

*) Tega tudi mi nismo mislili. Listek v naglici pisan.

Vred.

Javne dražbe 15. junija.

Krajnsko: Sop. II. izv. d. Nemančičevo pos. let. št. 1402 pri okr. ur. v Metliki zar. 516 gl. 60 n.; cena 510 gl.

Prest. izv. d. pos. Ivana Muleja iz Studenčičah urb. št. 525 ad Stein pri okr. ur. v Radoljci.

Prest. III. izv. d. pos. Ivana Muleja iz Studenčič urb. št. 525 ad Stein pri okr. ur. v Radoljci.

Prostov. dražba posestev g. Ivana Gušela v Loki a) urb. št. 119 h. št. 120 cena 3200 gl., b) h. št. 99 c. 4200 gl., c) hlevi in skedenj urb. št. 185/1 c. 400 gl., d) vrt urb. št. 127/1 c. 600 gl., zem. urb. št. 146/1 c. 180 gl., 360 gl. na Brazdi 525 gl., e) travnik Viršek urb. št. 7 c. 30 gl., f) zem. za Kuclom c. 500 gl., g) les za gradom murčev part c. 80 gl. in vočja dolina c. 40 gl., h) les in vinograd urb. št. 2102 pri Loki, cena 450 gl. pri okr. ur. v Loki.

Štajersko: II. izv. dr. Zabovnikovo pos. v Ojstriji pop. št. 40/1, pri okr. ur. Vranskem zar. 168 gl., cena 840 gl.

16. junija.

Krajnsko: II. izv. dr. pos. Fr. Javorek-a urb. št. 850/1 pop. št. 710/1 okr. u. Vel. Lašče zar. 600 gl. cena 1410 gl.

II. izv. dr. Hudovernikovega pos. urb. št. 906 v okr. ur. Grosslaschitz; c. 1800 gl.

II. izv. dr. Mavsar-ovega pos. urb. št. 557 pri okr. ur. Grosslaschitz; c. 320 gl.

III. izv. d. Pircevo pos. h. št. 6 pri okr. ur. v Kamni.

Štajersko: I. izv. d. pos. Ivana Mačeka v Praprotnu dom. št. 685 in 686 ad Montpreis pri okr. ur. na Laškem zar. 200 gl. cena 300 gl.

Dunajska borza od 10. junija.

5% metalike 58 fl. — kr.	Kreditne akcije 189 fl. 30 kr.
5% metalike z obresti v maji in nov. 59 fl. 30	London 116 fl. 05 kr.
5% narod. posojilo 65 fl. 10 kr.	Srebro 113 fl. 75 kr.
1860 drž. posojilo 84 fl. 40 kr.	Cekini 5 fl. 53 1/2 kr.
Akcie narod. banke 71 fl. 40 kr.	

Listnica vredništva. Gosp. Valent. Breznik post. rest. v Ljublj. Bomo pošiljali; po rokopisu smo sodili, da že dobivate list — v zamembo. — G. A. v P. Ne zamerite, dopis pride prihodnjič v natis; list, ki izhaja le trikrat na teden, pride posebej pri večih sestavkih mnogokrat v zadrege zavoljo prostora — zatoraj prosimo vse svoje dopisnike, naj imajo sem ter tje malo potrpljenja z nami.

Prodajalnica dišečega, tvarilnega in barvenega blaga v Mariboru,

sprejema

učenca

kmečkega stanú, ki mora biti najmanj 14 let star, je obiskaval jedno leto realno šolo v Mariboru, in je v besedi in pismu zmožen slovenskega in nemškega jezika. Drugo se izvé pri opravnijstvu „Slov. Naroda“.

(15)